

obmutuit, et ulterius non respondit. Interrogatus vero magister de interpretatione versus, dicebat: Quoniam vos ipsi per vos cito interpretationem videbitis et cognoscetis sine iudicio alicuius. Creditur autem quod in adventu Comanorum illud vaticinium sit completum. Nam rex celestis perdet et destruet iniquos inimicos imperii C/polis, videlicet Vastaghium et Alsanum, non per amicos, id est Comanos, qui sunt infideles, nec sunt amici Christi... Предсказанието е отнесено към времето нѣколко години преди 1241 год. (ante paucos annos). Споредъ изричното указание на Алберика, смѣтало се (creditur), че предсказанието се изпълнило вече (sit completum) съ нахлуването на куманитѣ, чрезъ които били наказани враговетѣ на цариградската латинска империя — Иванъ Ватаци и Иванъ Асѣнь II. Следъ този разказъ, въ хрониката на Алберика се изреждатъ откъслечни сведения за разни други събития: прогласяването на Guido Nannetensis за иерусалимски патриархъ, за Carolus episcopus Noviomensis, за смъртта на датския кралъ Валдемаръ и пр., и пр.. Най-сетне, и нѣкакси откъснато, следва⁸⁰⁾: Circa festum sancti Johannis Alsanus rex mortuus est, qui reliquit de prima uxore, que fuerat soror Bele regis Hungarie et soror sancte Elizabet, filium unum nomine Colmannum et filiam unam, quam duxit Caloiohannes Vastachii filius; secunda vero uxor eiusdem Alsani erat filia Theodori ceci...⁸¹⁾. Предсказанието не бива да се свързва съ тази вестъ за смъртта на царъ Иванъ Асѣня II⁸²⁾. Напротивъ, то дава възможностъ да се изяснятъ нѣкои подробности относно голѣмото нашествие къмъ 1237 г., когато куманитѣ, подгонени отъ татаритѣ, навлѣзли въ българскитѣ земи и достигнали до южна Тракия⁸³⁾.

⁸⁰⁾ Ibidem, p. 950, 12—15.

⁸¹⁾ По сѣщото време е билъ сключенъ двегодишенъ договоръ между българи и латини: Ceterum ab hoc festo sancti Johannis in biennium firma-verunt Spolitani treugas ad Colmannum Alsani filium... Ср. Златарски, п. с., с. 421, гдето, обаче, не е посоченъ изворотъ.

⁸²⁾ Както го тълкува проф. Златарски, п. с., с. 413/14. Думата perdet трѣбва да се тълкува по-общо, не непременно въ смисълъ „погубва, убива“, защото се отнася не само къмъ Иванъ Асѣня II, но и къмъ Иванъ Ватаци, който починалъ чакъ презъ 1254 г.

⁸³⁾ За татарскитѣ нашествия презъ тѣзи години вж. G. Soganzo, Il papato, l'Europa cristiana e i Tartari (Milano 1930), p. 32 sqq.; използвани сж главно западни извори, а сж изоставени сведенията на византийскитѣ писатели.